

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl soudkyní Mgr. Markétou Jiráskovou ve věci žalobkyně **J. R.**, nar. [redacted] bytem [redacted] zastoupené JUDr. PhDr. Oldřichem Choděrou, advokátem se sídlem Jugoslávská 12, 120 00 Praha 2, proti žalované **České republice – Ministerstvu spravedlnosti**, IČ 000 25 429, se sídlem Vyšehradská 16, 128 10 Praha 2, o zaplacení [redacted] - Kč s příslušenstvím

takto:

- I. Žaloba, kterou se žalobkyně po žalované domáhá zaplacení [redacted] - Kč se 7,05 % úrokem z prodlení p.a. z této částky od 17. 11. 2012 do zaplacení, se **z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobkyně se svou žalobou domáhala, aby žalované byla uložena povinnost zaplatit žalobkyni zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve výši [REDAKCE],- Kč se 7,05 % úrokem z prodlení od 17. 11. 2012 do zaplacení, která jí byla způsobena nezákonným trestním stíháním. Žalobkyni bylo dne 27. 8. 2010 ve zkráceném řízení sděleno podezření ze spáchání trestného činu krádeže podle § 247 odst. 1 písm. a) trestního zákona a trestného činu neoprávněného držení platební karty podle § 249b trestního zákona. Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 4. 10. 2011 byla žalobkyně uznána vinnou. Městský soud v Praze k odvolání žalobkyně tento rozsudek zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení. Obvodní soud pro Prahu 10 uznal žalobkyni rozsudkem ze dne 10. 10. 2011 opět vinnou. Městský soud v Praze poté rozsudkem ze dne 15. 12. 2011, sp. zn. [REDAKCE] žalobkyni obžaloby podle § 226 písm. a) trestního řádu zprostil. Žalobkyně u žalované uplatnila nárok na náhradu nemajetkové újmy ve výši [REDAKCE],- Kč, ta její žádosti vyhověla částečně a přiznala jí [REDAKCE],- Kč. Žalovaná však přihlédla pouze k délce řízení, nezohlednila všechny důsledky trestního stíhání. Žalobkyni byl odepřen styk se synem, neměla svého syna ve své péči, trestní stíhání mohlo zásadně narušit jejich vztah. Trestní stíhání bylo vedeno na základě křivého obvinění a pro žalobkyni bylo značně stresující. V dané věci je třeba zohlednit to, že trestní řízení mělo dopad na vztah žalobkyně a jejího syna, požadovaná částka je proto vzhledem k okolnostem věci přiměřená.

Žalovaná se k žalobě vyjádřila tak, že v ní uplatněný nárok neuznává. Učinila nespornou skutečnost, že u ní žalobkyně dne 18. 5. 2012 uplatnila svůj nárok na náhradu nemajetkové újmy ve výši [REDAKCE],- Kč, která jí měla vzniknout v důsledku trestního stíhání v souvislosti s péčí o nezletilého syna. Žalovaná tomuto nároku vyhověla částečně a přiznala žalobkyni 20.000,- Kč. Ve věci došlo k vydání nezákonného rozhodnutí, kterým je záznam o sdělení podezření ze dne 27. 8. 2010. Trestné činy, pro které byla žalobkyně stíhána, nelze považovat za závažné. I kdyby byla žalobkyně stíhána na základě křivého obvinění, nemůže za to nést žalovaná odpovědnost. Trestní řízení trvalo rok a čtyři měsíce, probíhalo na dvou stupních soudní soustavy, délku řízení shledala žalovaná jako přiměřenou. Žalobkyni sice trestním stíháním vznikla nemajetková újma ocenitelná v penězích, ale samotné trestní řízení nebylo příčinou problémů žalobkyně, které se týkaly omezení jejího styku se synem. Žalovaná navrhl žalobu zamítnout.

Ze spisu Obvodního soudu pro Prahu 10, sp. zn. [REDAKCE] soud zjistil, že dne 27. 8. 2010 bylo žalobkyni sděleno podezření policejním orgánem Policie ČR, Obvodní ředitelství Policie Praha IV, č.j. [REDAKCE] z trestného činu krádeže podle § 247 odst. 1 písm. a) a trestného činu neoprávněného držení platební karty podle § 249b zák. č. 140/1961 Sb., neboť na základě zjištěných skutečností (trestní oznámení a úřední záznamy o podaném vysvětlení H [REDAKCE], H [REDAKCE] H [REDAKCE] R [REDAKCE], R [REDAKCE] P [REDAKCE], V [REDAKCE] a výpis z účtu [REDAKCE] je dostatečně odůvodněn závěr, že [REDAKCE]

Dne 7. 10. 2010 byl podán Obvodnímu soudu pro Prahu 10 návrh na potrestání. Usnesením Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne [REDACTED] bylo rozhodnuto, že se obžalovaná J. [REDACTED] R. [REDACTED] bere do vazby, trvání vazby se započítává od [REDACTED]. Usnesením Městského soudu v Praze ze dne [REDACTED] bylo ke stížnosti obžalované J. [REDACTED] R. [REDACTED] zrušeno rozhodnutí soudu I. stupně, kterým byla obžalovaná vzata do vazby. Obvodní soud pro Prahu 10 rozhodl rozsudkem ze dne 4. 3. 2011 tak, že žalobkyni uznal vinnou tím, že odcizila M. [REDACTED] H. [REDACTED] částku ve výši 10.000,- Kč z peněženky, taktéž platební kartu, kterou ji však vrátila a byla odsouzena k trestu domácího vězení v trvání jednoho roku. Při ukládání trestu přihlédl soud I. stupně i k tomu, že žalobkyně byla v minulosti vícekrát soudně trestána a projednávaného jednání se dopustila ve zkušební době podmíněného odsouzení. Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 19. 4. 2011 byl rozsudek soudu I. stupně zrušen a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení. Obvodní soud pro Prahu 10 rozsudkem ze dne 10. 10. 2011 opět uznal žalobkyni vinnou a uložil jí trest domácího vězení v trvání jednoho roku. V odůvodnění rozsudku soud I. stupně poukázal i na rejstřík trestů žalobkyně, ze kterého vyplynulo, že žalobkyně byla v minulosti již dvakrát odsouzena, a to rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 3. 5. 2006, sp. zn. [REDACTED] [REDACTED] pro spáchání pokusu trestného činu ublížení na zdraví podle § 8 odst. 1 k § 222 odst. 1 zákona č. 140/1961 Sb. k podmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 6 měsíců, zkušební doba byla prodloužena do 22. 8. 2010 a dále rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 20. 12. 2007, sp. zn. [REDACTED] [REDACTED] pro spáchání trestných činů řízení motorového vozidla bez řidičského oprávnění podle § 180d tr. zák. a maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 171 odst. 1 písm. c) tr. zák. k podmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 3 měsíců se zkušební dobou na 2 roky. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 15. 12. 2011 zprostil J. [REDACTED] R. [REDACTED] v celém rozsahu obžaloby podle § 226 písm. a) trestního řádu (pro skutky, kterými měla spáchat přečin krádeže podle § 205 odst. 1 písm. a) tr. zák. a přečin neoprávněného opatření, padělání a pozměnění platebního prostředku podle § 234 odst. 1 tr. zák.), poškozená M. [REDACTED] H. [REDACTED] byla odkázána se svým nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních. Odvolací soud poukázal na to, že trestná činnost se zdá být prokázána výpovědí poškozené a slyšením svědků, leč tyto se musí hodnotit i ve světle dalších okolností zjištěných o průběhu řízení o úpravě výchovy a výživy nezletilého P. [REDACTED] R. [REDACTED] jakož i se značným časovým odstupem mezi spácháním skutku a jeho oznámením. Vysvětlení poškozené nevyznívá příliš přesvědčivě, zejména s ohledem na předešlé trestní oznámení na obžalovanou. Zcela zásadní pro posouzení celé kauzy jsou časové údaje, z nichž je patrné, že při podání návrhu na určení otcovství a úpravu styku s dítětem otec pan H. [REDACTED] předchozí odsouzení matky nezmiňuje, považuje ji za způsobilou k výchově dítěte a až po souhlasném prohlášení obou rodičů před soudem v červnu 2010 dochází ke změně v uvažování otce a ten obrací, matku již nepovažuje za způsobilou k výchově dítěte a vytýká jí trestní minulost. S odstupem několika málo dnů podává na obžalovanou trestní oznámení. Odvolací soud připomíná, že z rozhodovací praxe soudů jsou známy mnohé případy křivých obvinění podaných v souvislosti s řízením o úpravu výchovy a výživy nezletilých. I v tomto případě je zde alespoň minimální možnost, že trestní oznámení a výpovědi synů poškozené mohly být motivovány snahou negativně ovlivnit postavení obžalované v souběžně probíhajícím sporu o úpravu výchovy a výživy nezletilého P. [REDACTED] R. [REDACTED] ve prospěch otce dítěte.

Z usnesení Okresního soudu v České Lípě ze dne 4. 10. 2010, č.j. [REDAKCE] soud zjistil, že soud ve věci úpravy výchovy a výživy nezletilého P [REDAKCE] R [REDAKCE], narozeného [REDAKCE] rozhodl o návrhu žalobce R [REDAKCE] H [REDAKCE] na vydání předběžného opatření tak, že R [REDAKCE] H [REDAKCE] je oprávněn stýkat se s nezletilým o sudých víkendech každého měsíce, tedy žalobci bylo umožněno stýkat se s nezletilým ve větším rozsahu, než jak bylo již dříve rozhodnuto, když bylo zjištěno, že styky žalobce s nezletilým se realizují a žalobce má zájem s nezletilým se stýkat ve větším rozsahu.

Z usnesení Okresního soudu v České Lípě ze dne 2. 5. 2011, č.j. [REDAKCE] soud zjistil, že soud nařídil předběžné opatření tak, že J [REDAKCE] R [REDAKCE] je oprávněna stýkat se s nezletilým P [REDAKCE] R [REDAKCE] o lichých víkendech každého měsíce. Soud uvedl, že z obsahu spisu jednoznačně vyplývá, že nezletilý je od února 2011 ve faktické péči žalobce R [REDAKCE] H [REDAKCE] a styk matky J [REDAKCE] R [REDAKCE] s nezletilým se fakticky nerealizuje.

Z rozsudku Okresního soudu v České Lípě ze dne 23. 11. 2011, č.j. [REDAKCE] soud zjistil, že nezletilý P [REDAKCE] R [REDAKCE] byl svěřen do výchovy J [REDAKCE] R [REDAKCE] R [REDAKCE] H [REDAKCE] byla uložena povinnost přispívat na jeho výživu, J [REDAKCE] R [REDAKCE] byla uložena povinnost zaplatit dluh na výživném. Rozsudek nabyl právní moci dne 13. 7. 2012. Soud své rozhodnutí odůvodnil tím, že nebyly prokázány jakékoliv nedostatky ve výchově nezletilého matkou J [REDAKCE] R [REDAKCE] nebylo prokázáno ani žádné nepřiměřené trestání nezletilého matkou ani členy její rodiny. Do prosince 2009 spolu rodiče nezletilého žili, následně začal mít otec nezletilého opakované výhrady k výchovným metodám v rodině matky, a to jej vedlo k podávání trestních oznámení na matku nezletilého a jejího otce. Veškerá podezření ze spáchání trestných činů byla odložena. Ze znaleckého posudku potom vyplývá, že výchovné předpoklady matky nezletilého jsou příznivější, je lépe schopna zajistit zdraví, duševní vývoj a rozvoj nezletilého. Z rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem-pobočka Liberci ze dne 20. 6. 2012, č.j. [REDAKCE] soud zjistil, že odvolací soud potvrdil rozsudek soudu I. stupně, když si doplnil dokazování dalším znaleckým posudkem, ze kterého bylo zjištěno, že nezletilý má rád prostředí u obou rodičů. Oba rodiče mají dobré předpoklady pro výchovu syna a ideální pro další vývoj nezletilého by byla účast obou rodičů na jeho výchově. Soud I. ani II. stupně nepřihlížely k trestnímu stíhání vedenému proti matce u Obvodního soudu pro Prahu 10 pod sp. zn. [REDAKCE].

Z usnesení Policie ČR, OŘ Policie Praha IV, SKPV ze dne 2. 11. 2012, č.j. [REDAKCE] [REDAKCE] soud zjistil, že byla odložena trestní věc podezření ze spáchání zločinu křivé výpovědi a nepravdivého znaleckého posudku a křivého obvinění, kterého se měli dopustit M [REDAKCE] H [REDAKCE], J [REDAKCE] P [REDAKCE] G [REDAKCE] R [REDAKCE] a E [REDAKCE] R [REDAKCE] tím, že M [REDAKCE] H [REDAKCE] podala oznámení na J [REDAKCE] R [REDAKCE] pro trestný čin krádeže a neoprávněné držení platební karty v úmyslu jí přivodit trestní stíhání, přičemž J [REDAKCE] R [REDAKCE] byla zproštěna obžaloby. Ostatní podezřelí měli uvést nepravdu při hlavním líčení vedeném u Obvodního soudu pro Prahu 10 o okolnosti, která měla podstatný význam pro rozhodnutí soudu v úmyslu narušit rodinné vztahy, neboť v dané době probíhal soudní spor o úpravu výchovy a výživného nezletilého P [REDAKCE] R [REDAKCE] mezi jeho rodiči J [REDAKCE] R [REDAKCE] a R [REDAKCE] H [REDAKCE] Policejní orgán uvedl, že v jednání uvedených osob nelze spatřovat

protiprávní jednání. Z usnesení Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 10 ze dne 9. 1. 2013, sp. zn. ██████████ soud zjistil, že státní zástupce zamítl stížnost J. ██████ R. ██████ proti rozhodnutí policejního orgánu o odložení věci, zejména poukázal na to, že J. ██████ R. ██████ byla zproštěna obžaloby rozsudkem Městského soudu v Praze, neboť se nepodařilo prokázat mimo jakoukoliv pochybnost, že se stal skutek popsany v obžalobě. Rovněž však nebylo prokázáno, že se skutek nestal, a že tedy podezřelá M. ██████ H. ██████ nepodala trestní oznámení zcela po právu a následně se podezřelí dopustili některého z trestných činů specifikovaných v napadeném usnesení policejního orgánu. Stejně tak, jak byla zásada in dubio pro reo využita ve prospěch J. ██████ R. ██████ svědčí tato zásada rovněž ve prospěch uvedených podezřelých.

Ze žádosti o odškodnění ze dne 16. 5. 2012 a ze stanoviska žalované ze dne 11. 12. 2012 soud zjistil, že žalobkyně u žalované uplatnila dne 18. 5. 2012 nárok na náhradu škody a nemajetkové újmy z nezákonného trestního stíhání, jednak skutečnou škodu ve výši 25.920,- Kč spočívající v nákladech na obhajobu, skutečnou škodu ve výši 12.437,- Kč spočívající v cestovním, skutečnou škodu ve výši ██████████,- Kč jako ušlý zisk za dobu ve vazbě, nemajetkovou újmu ve výši 25.500,- Kč za 17 dní nezákonné vazby (1.500,- Kč / 1 den) a nemajetkovou újmu ve výši 3.000.000,- Kč za nezákonné trestní stíhání. Žalovaná mimo jiné přiznala žalobkyni zadostiučinění za nemajetkovou újmu za dobu strávenou ve vazbě v celé požadované výši 25.500,- Kč a dále 20.000,- Kč jako náhradu nemajetkové újmy za nezákonné trestní stíhání.

Podle § 1 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu způsobenou při výkonu státní moci. Podle § 2 cit. zák. odpovědnosti za škodu podle tohoto zákona se nelze zprostit.

Podle § 5 zák. č. 82/1998 Sb. stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu, která byla způsobena a) rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního nebo v řízení trestním, b) nesprávným úředním postupem.

Podle § 7 odst. 1 zák. č. 82/1998 Sb. právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím mají účastníci řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, z něhož jim vznikla škoda.

Podle § 8 odst. 1 zák. č. 82/1998 Sb. nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím lze, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán.

Podle § 31a odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle

tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Podle odst. 2 téhož ustanovení zadostiučinění se poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo.

Soud posoudil předmětnou věc podle § 5 písm. a), § 7 odst. 1, § 8 odst. 1 a § 31a odst. 1, 2 zákona č. 82/1998 Sb., když se žalobkyně po žalované domáhá zaplacení zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve výši ██████████- Kč, která jí měla vzniknout nezákonným trestním stíháním vedeným u Obvodního soudu pro Prahu 10 pod sp. zn. ██████████ Žalobkyně u žalované svůj nárok na náhradu nemajetkové újmy uplatnila ve smyslu § 14 odst. 1, 3 zákona č. 82/1998 Sb., uspokojena byla pouze částečně, věc tak může být projednána před soudem (§ 15 odst. 2 zák. č. 82/1998 Sb.).

V řízení bylo prokázáno, že dne 27. 8. 2010 bylo žalobkyni sděleno podezření policejním orgánem Policie ČR, Obvodní ředitelství Policie Praha IV, č.j. ██████████ z trestného činu krádeže podle § 247 odst. 1 písm. a) a trestného činu neoprávněného držení platební karty podle § 249b zák. č. 140/1961 Sb. V řízení bylo dále prokázáno, že žalobkyně byla podle § 226 písm. a) trestního řádu zproštěna obžaloby rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 15. 12. 2011 pro skutky, kterými měla spáchat přečin krádeže podle § 205 odst. 1 písm. a) tr. zák. a přečin neoprávněného opatření, padělání a pozměnění platebního prostředku podle § 234 odst. 1 tr. zák. Záznam o sdělení podezření podle § 179b odst. 3 tr. řádu je nezákonným rozhodnutím ve smyslu § 8 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. v případě, kdy trestní stíhání neskončí pravomocným odsouzením (viz např. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 31. 3. 2003, sp. zn. 25Cdo 1487/2001). V daném případě byla žalobkyně obžaloby zproštěna, čímž jí vznikl nárok na náhradu nemajetkové újmy z titulu vydání nezákonného rozhodnutí dle § 31a odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb.

Soud se zabýval dále tím, zda je dostačujícím zadostiučiněním za nemajetkovou újmu způsobenou žalobkyni nezákonným rozhodnutím konstatování porušení práva nebo zda jí náleží zadostiučinění v penězích (§ 31a odst. 2 zákona č. 82/1998 Sb.). Při stanovení formy či výše zadostiučinění soud vychází především z povahy trestní věci, z délky trestního řízení a následků způsobených trestním řízením v osobnostní sféře poškozeného, přičemž přihlédne i k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo. Kritéria uvedená v § 31a odst. 3 zákona č. 82/1998 Sb. se nepoužijí, neboť se týkají výlučně stanovení odškodnění v případě nesprávného úředního postupu spočívajícího v porušení práva na projednání věci v přiměřené lhůtě (viz např. rozsudky Nejvyššího soudu ČR ze dne 27. 6. 2012, sp. zn. 30Cdo 2813/2011 nebo ze dne 21. 8. 2012, sp. zn. 30Cdo 2256/2011).

Žalobkyně byla stíhána pro přečin krádeže podle § 205 odst. 1 písm. a) tr. zák. a přečin neoprávněného opatření, padělání a pozměnění platebního prostředku podle § 234 odst. 1 tr. zák., za které bylo možné v případě vydání odsuzujícího rozsudku uložit žalobkyni trest odnětí svobody v trvání až 2 let. Vzhledem k tomu, že žalobkyně měla způsobit trestnou činností škodu ve výši 10.000,- Kč, mohla důvodně předpokládat, že v případě odsouzení by jí

byl uložen velmi nízký trest. Takto bylo i následně rozhodnuto Obvodním soudem pro Prahu 10 dne 4. 3. 2011 a dne 10. 10. 2011, kdy uznal žalobkyni vinnou podle obžaloby a uložil jí pouze trest domácího vězení v trvání jednoho roku.

Délka trestního řízení, které trvalo od 27. 8. 2010 do 15. 12. 2011, tj. 1 rok a 4 měsíce, byla s ohledem na veškeré rozhodné skutečnosti zcela přiměřená (nejprve bylo prováděno vyšetřování policejním orgánem a následně byla věc projednávána opakovaně na dvou stupních soudní soustavy, byla řešena námitka podjatosti soudce, bylo opakovaně vyslechnuto 7 svědků, vypracován znalecký posudek a provedeny listinné důkazy, plánky a fotodokumentace či důkaz částí spisu opatrovnického soudu, tyto důkazy bylo nutné následně posoudit jednotlivě a též ve vzájemné souvislosti a učinit z nich správný skutkový závěr, průtahy v řízení nebyly zjištěny žádné). Žalobkyně byla vystavena stresu a nejistotě jak a kdy její trestní stíhání skončí poměrně krátkou dobu.

Povaha trestné činnosti (trestný čin proti majetku), pro kterou byla žalobkyně stíhána, zpravidla nepůsobí přílišné společenské odsouzení stíhaného (navíc způsobená škoda měla být ve výši 10.000,- Kč), jak by tomu mohlo být v případech trestního stíhání pro trestný čin proti životu a zdraví, proti svobodě a lidské důstojnosti nebo hrubě narušující občanské soužití, apod. Trestní stíhání žalobkyně nevešlo ve všeobecnou známost, věděli o něm pouze rodinní příslušníci žalobkyně a jejího bývalého partnera, kteří iniciovali zahájení trestního řízení, zejména matka bývalého partnera žalobkyně paní M. H.

Každé trestní řízení negativně ovlivňuje osobní život trestně stíhaného, na kterého je sice do okamžiku právní moci meritorního rozhodnutí třeba pohlížet jako na nevinného, avšak samotný fakt trestního stíhání je zátěží pro každého obviněného (nález Ústavního soudu ze dne 31. 3. 2005, sp. zn. I. ÚS 554/04). Již samotné trestní stíhání výrazně zasahuje do soukromého a osobního života jednotlivce, do jeho cti a dobré pověsti, a to tím spíše, jedná-li se o obvinění „liché“, což je posléze pravomocně stvrzeno zprošťujícím rozsudkem soudu, podle něhož se skutek, z něhož byl jednotlivce obviněn a obžalován, nestal, případně nebyl trestným činem (nález Ústavního soudu ze dne 17. 6. 2008, sp. zn. II. ÚS 590/08). Forma a případná výše zadostiučinění nesmí být v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti, tj. její přiznání je nad rámec konstatování porušení práva namísto pouze tehdy, jestliže by se z hlediska obecné slušnosti poškozenému satisfakce skutečně mělo dostat (viz např. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 27. 6. 2012, sp. zn. 30Cdo 2813/2011).

Významné zásahy do osobnostní sféry žalobkyně v příčinné souvislosti s jejím trestním stíháním nebyly zjištěny, žalobkyně ani žádné netvrdila, kromě toho, že byla připravena po dobu cca 1 roku o možnost plně se věnovat výchově nezletilého syna P. R. V trestním řízení však soud dospěl k závěru, že trestní stíhání žalobkyně bylo zahájeno na základě trestního oznámení M. H. babičky nezletilého P. s cílem žalobkyni poškodit v opatrovnickém řízení. Hlavní příčinou zásahů do rodičovských práv žalobkyně tak nebylo samotné trestní stíhání, ale právě účelové a velmi pochybné trestní oznámení M. H. Okresní soud v České Lípě, který rozhodoval ve věci péče o nezletilého P. R. vůbec nepřihlížel k probíhajícímu trestnímu řízení, ani k trestní minulosti žalobkyně.

Pokud Okresní soud v České Lípě usnesením ze dne 2. 5. 2011, č.j. [REDAKCE] nařídil předběžné opatření tak, že J. [REDAKCE] R. [REDAKCE] je oprávněna stýkat se s nezletilým P. [REDAKCE] R. [REDAKCE] o lichých víkendech každého měsíce, když vycházel z toho, že nezletilý je od února 2011 ve faktické péči žalobce R. [REDAKCE] H. [REDAKCE] a styk matky J. [REDAKCE] R. [REDAKCE] s nezletilým se fakticky nerealizuje, pak toto předběžné opatření bylo vydáno na základě toho, že žalobkyně byla ve vazbě, přičemž žalovaná v rámci mimosoudního projednání nároku uhradila žalobkyni před podáním žaloby celou požadovanou částku 25.500,- Kč, jako náhradu nemajetkové újmy, která žalobkyni vznikla právě v příčinné souvislosti s výkonem vazby.

Pro výše uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že konstatování nezákonnosti trestního stíhání není dostačujícím zadostiučiněním za nemajetkovou újmu vzniklou žalobkyni vydáním nezákonného rozhodnutí, a to zejména s ohledem na zásahy do jejích rodičovských práv, proto má shodně jako žalovaná za to, že je na místě přiznat zadostiučinění v penězích. Částka zaplacená žalovanou ve výši 20.000,- Kč pak odpovídá povaze trestní věci, pro kterou byla žalobkyně stíhána, jednalo se o bagatelní věc, délce trestního řízení, která byla poměrně krátká, absenci trestní bezúhonnosti žalobkyně, jakož i tomu, že zásahy do rodičovských práv žalobkyně, jako jediný uváděný následek v její osobnostní sféře způsobený trestním stíháním, byl vyvolán především jednáním jejího bývalého druha R. [REDAKCE] H. [REDAKCE] a jeho matky M. [REDAKCE] H. [REDAKCE]. Pokud se žalobkyně domáhá náhrady nemajetkové újmy ve výši [REDAKCE] - Kč, pak tato částka se zcela vymyká rozhodovací praxi soudů v obdobných věcech a nemá jakoukoliv oporu v provedeném dokazování, proto soud žalobu v celém rozsahu jako nedůvodnou zamítl (výrok I.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 142 odst. 1 o.s.ř. za použití § 151 odst. 1 o.s.ř., podle něhož účastník, který měl ve věci plný úspěch, přiznává soud náhradu nákladů potřebných k účelnému uplatňování nebo bránění práva proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V souzeném případě byla zcela úspěšná žalovaná, proti které byla žaloba v celém rozsahu zamítnuta, proto by měla proti neúspěšné žalobkyni právo na náhradu nákladů řízení. Vzhledem k tomu, že žalované žádné náklady nevznikly, rozhodl soud tak, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo (výrok II.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do patnácti dnů ode dne jeho doručení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 2 dvakrát v písemném vyhotovení.

V Praze dne 11. března 2014

Mgr. Markéta Jirásková, v. r.
soudkyně

Za správnost vyhotovení:
Zbahnová